

BAANTJER

De Cock en de rituele moord

Boek van de tv-serie

De Fontein

BAANTJER

De Cock en de rituele moord

De Fontein

1

Rechercheur De Cock van het aloude politiebureau aan de Warmoesstraat stond kreunend op uit zijn bureaustoel. Hij plaatste zijn handen in de zij en rechte zijn rug.

Dick Vledder, zijn trouwe adjudant, keek geamuseerd toe.

‘Last van je rug?’

De oude rechercheur draaide zich om naar het raam achter zijn bureau en keek de zonnige buitenwereld in.

‘Een mens is niet gemaakt om te lang achter een bureau te zitten,’ bromde hij.

‘Je zou wat meer moeten sporten, De Cock!’

De Cock draaide zich naar zijn jonge collega en keek hem laatdunkend aan.

‘Met de rest van Amsterdam door het Vondelpark hollen zeker!’

‘Het zou je geen kwaad doen.’

‘Ze zouden me voor gek verslijten.’

Hij liep langs Vledder naar de kapstok, waar zijn oude vilten hoedje trouw op hem hing te wachten.

‘Dat moet je niet zeggen,’ antwoordde Vledder, ‘er lopen daar heus wel gekkere mensen rond.’

‘Dank voor het compliment.’

De Cock wipte het hoedje van de kapstok en zette het schuin op zijn hoofd.

‘Het is mooi weer, ik ga maar eens op huis aan. Lopend,’ sprak hij uitdagend. ‘Dat is ook sport!’

Vledder grinnikte.

‘Zorg dat je genoeg drinkt. Voor je het weet droog je uit.’

De Cock knikte goedkeurend.

‘Goeie tip, Dick. Ik ga onderweg zeker even bij Lowietje langs!’
Hij tikte aan zijn hoedje en verliet de grote researchkamer.

De Cock daalde fluitend de laatste paar treden van de stenen trap af die naar de grote balieruimte op de begane grond leidde. Hij liep welgemoed naar de voordeur en verheugde zich op een zonovergoten wandeling.

Vanachter de balie keek wachtcommandant Jan Kusters hem aan over zijn halve brilletje, dat op het puntje van zijn neus balanceerde.

‘Waar denk jij dat je heen gaat?’

De Cock hield even zijn pas in.

‘Naar huis.’

‘Dacht het niet, De Cock,’ zuchtte Kusters. ‘Ik kreeg net een melding, ze hebben een lijk gevonden. De meute is al onderweg.’

De Cock sloot even zijn ogen, haalde diep adem en liet daarna de lucht ontsnappen.

‘Waar?’

‘Westerpark. Dick komt eraan, ik had al naar boven gebeld.’

Kusters had het nog niet gezegd of Dick Vledder kwam de trap afstormen, die hij met twee, drie treden tegelijk nam.

‘Heb je het al gehoord?’

De Cock knikte verstoord.

‘Rustig aan een beetje, Dick, één dode is voorlopig wel weer genoeg.’

Dick Vledder reed de oude Volkswagen Golf voorzichtig de houten vlonder achter het bureau af en zette koers naar het Westerpark, dat op deze zonnige junidag door de Amsterdamse bevolking was ingenomen.

Moeders met kinderwagens zaten bij het water en voerden de eendjes, als die tenminste niet verjaagd werden door de ganzen die in het park waren neergestreken. Overal op het groene gras zaten en lagen half ontblote mannen en vrouwen die genoten van het mooie weer. Sommigen hadden een laken op het gras uitge-

spreid en zaten uitgebreid te picknicken. Helaas was de vredige sfeer enigszins bedorven door de ambulance en politieauto's die met gillende sirenes aan waren komen rijden. De mensen waren opgestaan en hadden gekeken in de richting van het meditatiegebied, een plek waar parkbezoekers in stilte konden nadenken over het leven en waar nu een verschrikkelijk ongeluk werd vermoed. Nieuwsgierige Amsterdammers werden op afstand gehouden door twee vriendelijke dienders die een rood-wit geblokt lint spanden om de plaats delict. Maar dat kon een klein blond meisje, alleen gekleed in een rompertje, niet tegenhouden. Ze kroop goedge-mutst onder het afzetlint door; nieuwe avonturen tegemoet. Een van de dienders zag haar en tilde haar met een grote zwaai van de grond. Het kind kraaide van plezier.

'Iemand dit kleine moppie verloren?' baste de man naar de omstanders.

Een jonge moeder, die in druk gesprek verwickeld was met een lotgenote, slaakte een gillette.

'Melanie!'

De agent overhandigde het kind aan haar moeder.

'Dit is geen plek voor kinderen, mevrouw, en voor uzelf ook niet. Er is hier niets te zien, dus ga weer lekker in de zon liggen.'

Maar de vrouw, die haar kind op haar heup had gezet, hoorde hem niet en was alweer druk in gesprek met haar vriendin. De agent zag het hoofdschuddend aan en concentreerde zich maar op zijn werk.

Vledder had de auto zo ver als de mogelijkheden hem toelieten het park in gemanooeuvreerd. Het laatste stukje naar de plaats delict moesten ze te voet afleggen.

'Heb je toch je wandelingetje,' merkte Vledder monter op, terwijl hij zijn ogen goed de kost gaf toen ze tussen de zonnebadende mensen door over het grote grasveld stapten.

De Cock bromde wat en dook verrassend soepel onder het afzetlint door. Voorbij het lint heerste er een totaal andere dynamiek dan het lome vakantiegevoel dat in de rest van het park hing. Mannen in witte pakken doorzochten het dichte struikgewas van dat deel

van het park dat was aangewezen als meditatiegebied. De Cock kon zich goed voorstellen dat je er onder normale omstandigheden heel goed kon vertoeven als je in stilte wilde nadenken over de reden van het bestaan. Het meisje dat met gesloten ogen half onder een struik verborgen lag hoefde zich dat nooit meer af te vragen.

‘Ik denk al zo’n uur of tien dood,’ sprak dokter Den Koninghe, die over het lichaam van de jonge vrouw gebogen stond en de aanwezigheid van De Cock had gevoeld zonder dat hij hem had gezien.

‘Doodsoorzaak?’ wilde De Cock weten.

Nu draaide Den Koninghe zich om en keek zijn oude vriend aan.

‘Een kogel in het voorhoofd. Kijk, een keurig rond gaatje. De kogel is er aan de achterkant weer uitgekomen, dat ziet er minder fraai uit.’

Vledder floot zacht.

‘Een afrekening?’

De dokter zakte weer door zijn knieën en bekeek de wond nogmaals. Toen wenkte hij Bram van Wielingen, de fotograaf.

De Cock haalde een hand over zijn bezwete voorhoofd.

‘Een afrekening... Dat veronderstelt een criminele achtergrond.’

Vledder knikte.

‘Drugs?’

De oude speurder liep om de dokter heen en bekeek het dode lichaam van de jonge vrouw die met haar onderlichaam in het struikgewas lag. Ze had kort blond haar en een breed Oost-Europees gezicht. De dik gestifte lippen lagen als een bloederige wond in het witte levenloze gelaat. Uit het wonderlijk gave gaatje boven haar neus was een klein straaltje bloed gesijpeld. Ze droeg een doorschijnende tuniek van kunstzijde die aan de voorkant besmeurd was met bloed. Onder de tuniek was nog net een kort broekje van spijkerstof zichtbaar.

‘Sorry, De Cock.’ Van Wielingen duwde hem voorzichtig opzij en bracht zijn fotoestel in de aanslag. De Cock deed een stap opzij en richtte zich tot Vledder.

'Ik zou zeggen, een prostituee. Wat denk jij?'

'Zou zomaar kunnen. Wordt er hier getippeld?'

De Cock nam zijn hoedje af en schudde zijn hoofd.

'Daar is mij niets van bekend. De laatste jaren is deze buurt erg in zijn voordeel veranderd.' Sinds de ontwikkeling van het aanpalende Westergasterrein, waar een bioscoop en hippe restaurants waren gekomen, was de buurt het domein geworden van een jong en trendy publiek.

'Wat deed ze dan hier?'

'Goeie vraag, Dick, goeie vraag.'

De Cock keek even om zich heen en herkende toen Ben Kreuger onder de mannen in witte pakken. De Cock liep op hem toe.

'Ben!'

Kreuger, die ingespannen in het gras tuurde, keek op.

'De Cock.' Hij trok een latex handschoen uit en drukte zijn oude collega de hand.

'Altijd weer erg als zo'n jong leven in de knop gebroken wordt.'

De Cock knikte.

'Hoe heb je haar aangetroffen?'

'Ze lag verborgen in de struiken. Ik begreep van die diender dat ze is gevonden door een vrouw die op zoek was naar haar hond.'

Kreuger wees naar een lange, nerveus ogende vrouw die bij Vledder een verklaring stond af te geven.

'Maar ze is hier niet vermoord.'

De Cock keek op.

'Niet?'

Ben Kreuger trok zijn handschoentje weer aan.

'Behalve bij haar hoofd is er nergens bloed aangetroffen. Ze is ergens anders vermoord en hier gedumpt.'

'Gesleept?'

Kreuger keek automatisch naar de grond.

'Daar zocht ik net naar, naar sleepsporen, maar ik heb niets gevonden.'

'Dus?'

‘Dus heeft iemand haar een kogel door het hoofd gejaagd en haar vervolgens op de schouders genomen. De plek van de moord kan overal geweest zijn.’

‘Voetsporen?’ probeerde De Cock nog.

Ben Kreuger ontnam hem de hoop.

‘Vergeet het maar. Als er al sporen waren, zijn die de afgelopen uren door de zoonanbidders hier vertrap.’

De Cock knikte en gaf Kreuger een vriendschappelijke klap op zijn schouder. Hij liep terug naar Den Koninghe, die inmiddels was opgestaan en een aantekening maakte in een rood gekaft opschrijfboekje.

‘En?’ vroeg De Cock.

‘Niet ouder dan dertig. Op het eerste gezicht afkomstig van de Balkan of daaromtrent. Sectie zal dat wel uitwijzen. Meestal geeft het gebit een goede indicatie.’

‘Prostituee?’

‘Dat kan ik afgaand op de buitenkant niet met zekerheid zeggen,’ antwoordde de dokter nuffig. ‘Maar ik heb nog wel iets opmerkelijks op het lichaam aangetroffen.’

Hij wenkte De Cock dichterbij te komen. Hij tilde het laken omhoog dat over de vermoorde vrouw was gelegd en toonde De Cock haar buik. Ondanks zijn jarenlange ervaring schrok de doorgewinterde rechercheur van de bloederige aanblik.

‘Er is in haar maagstreek gesneden,’ verklaarde de dokter terwijl hij het laken weer over de vrouw drapeerde.

‘Om iets uit het lichaam te halen?’ vroeg De Cock aarzelend.

Den Koninghe spreidde zijn handen.

‘Wie zal het zeggen?’

‘Dokter Rusteloos waarschijnlijk,’ vulde De Cock aan.

‘Waarschijnlijk,’ beaamde de dokter. ‘Meer kan ik nu niet voor je doen.’ En hij wenkte de twee ambulancemedewerkers die al die tijd geduldig op hem hadden staan wachten.

Dick Vledder raadpleegde zijn aantekenboekje.

‘De vrouw die de melding deed heet Tineke Overmeer. Ze was

vanmiddag rond vier uur op zoek naar haar hond en trof toen in de struiken het lichaam van de dode vrouw aan.'

De Cock staarde uit het raam van de grote recherechekamer dat uitzicht bood op de Heintje Hoekssteeg.

'Volgens de dokter was de vrouw zo'n tien uur dood, dus dat betekent dat ze...'

Vledder rekende iets sneller.

'Om zes uur in de ochtend moet zijn omgebracht.'

De Cock draaide zich om.

'Is er een paspoort gevonden, of een identiteitskaart?'

Vledder schudde zijn hoofd.

'Een tasje misschien?'

'Volgens mij niets waarmee wij haar identiteit kunnen achterhalen.'

Hij kroop achter zijn computer.

'En voor zover ik heb kunnen nagaan is er de afgelopen vierentwintig uur niemand als vermist opgegeven. Tenminste niet van die leeftijd.'

De Cock vouwde zijn armen voor zijn borst en keek in gedachten voor zich uit.

'Een onbekende jonge vrouw, waarschijnlijk van Oost-Europese afkomst...'

'Prostitutue,' vulde Vledder aan.

'Waarschijnlijk,' nuanceerde De Cock.

'Misschien was ze hier illegaal. Of is ze hierheen gehaald door figuren uit de vrouwenhandel.'

De Cock trok aan zijn oorleltje. De wereld van de prostitutie was niet meer zo overzichtelijk als het in zijn jonge jaren was geweest. In zijn gebied, op de Wallen, had hij praktisch elke hoer en elke pooier persoonlijk gekend. Hij had er moorden opgelost omdat hij als geen ander wist hoe die wereld in elkaar stak. Maar de afgelopen decennia was die wereld grondig veranderd. Ondanks pogingen van de gemeente om greep te krijgen op de internationale vrouwenhandel was de zaak behoorlijk uit de hand gelopen en werden er uit alle delen van de wereld jonge vrouwen aangevoerd

die dachten in het rijke Westen een bestaan te kunnen opbouwen. Bijna allemaal kwamen zij in de illegale prostitutie terecht. Ze werden in een ijzeren greep gehouden door organisaties van nietsontziende mannen die uit waren op macht en geld.

‘Hoe het arme kind ook heette en waar ze ook vandaan komt, ze wordt vandaag dood aangetroffen in een park waar ze niet is vermoord.’

Vledder keek verbaasd op.

‘Niet?’

‘Volgens Ben Kreuger niet, nee. Omgebracht met een schot door het hoofd. En daarna in haar buik gesneden.’

Het werd stil in de kamer.

‘Je leest weleens van die rituelen,’ verbrak Vledder de stilte. ‘Dat er in een lichaam wordt gesneden met een bepaalde reden.’

‘Maar welke reden dan?’ wilde De Cock weten. ‘Wie doet nou zoiets en waarom?’

Ondanks de ernst van de situatie schoot Vledder in de lach.

‘Dat is de vraag die ons leven beheerst, De Cock. De vraag die wij ons elke dag weer kunnen stellen.’

De Cock glimlachte.

‘Dat is zeker waar. We zullen de resultaten van de sectie en van het lab moeten afwachten voor we meer te weten komen over deze treurige zaak. Kom, we gaan een borrel drinken bij Lowie.’

‘En daarna naar huis lopen?’ vroeg Vledder terwijl hij zijn computer afsloot.

‘En anders geef jij me wel een lift!’

De Cock zette zijn hoedje op en was al onderweg naar de deur toen de telefoon op het bureau van Vledder rinkelde.

‘Vledder.’

De Cock keek op zijn horloge. Een borreltje moest kunnen, mijmerde hij, daarna ging hij naar huis om met zijn vrouw het avondmaal te delen.

Vledder legde de hoorn terug op het telefoontoestel.

‘Ik ben bang dat Lowie nog even moet wachten, De Cock. We hebben nog een lijk!’

2

Vledder manoeuvreerde de oude Volkswagen behendig door de drukke avondspits van het Amsterdamse verkeer. Rechercheur De Cock keek bezorgd door de voorruit en hield zich met twee handen vast aan de handgreep boven het portier.

‘Het komt niet op een minuut, Dick...’

Maar Dick Vledder had er plezier in om met gillende sirene voorrang op te eisen en over de Stadhouderskade te racen. Hij passeerde het gerestaureerde Rijksmuseum en sloeg rechts af de Hobbemakade op. Bij de kruising met de Albert Cuypstraat draaide hij links de brug op en reed, tegen het verkeer in, een stuk over de Ruysdaelkade. Hij parkeerde de auto op de stoep en zijn oude collega naast hem slaakte een zucht van verluchting alvorens hij uit de auto stapte. Een tiental meters verderop zag hij een aantal mensen die over een auto gebogen stonden. Een van die mensen was Appie Keizer. Hij maakte zich los van het groepje toen hij De Cock aan zag komen.

‘Appie!’

‘Ik was net op weg naar huis toen ik de oproep hoorde.’

‘Wat hebben we?’

‘Een lijk in een kofferbak.’ Keizer draaide zich half om en wees in de richting van de auto waar hij net vandaan kwam.

‘Den Koninghe is er al. Maar de rest van de meute laat nog op zich wachten.’

Vledder mengde zich in het gesprek.

‘We hadden eerder vandaag al een dooie in het Westerpark, dus daar zit nog een hele club van onze mensen. En de rest was waarschijnlijk al op weg naar huis. Net als jij.’

Keizer negeerde de sneer en richtte zich tot De Cock.

‘Het is het lichaam van een jonge vrouw. Het werd ontdekt door een joggende vrouw.’ Hij wees op een kleine Surinaamse vrouw in een felgekleurd joggingpak die beteuterd tegen de huizen stond geleund.

‘Heb je een verklaring opgenomen?’

Keizer haalde zijn schouders op, alsof hem naar de bekende weg werd gevraagd.

‘Ze holt hier drie keer in de week, na haar werk. Haar aandacht werd getrokken doordat de kofferbak openstond.’

De Cock knikte en liep naar de auto. Hij moest een paar nieuwsgierige omstanders opzij duwen om bij zijn doel te komen.

‘Dick, zorg dat de mensen op een behoorlijke afstand komen te staan. Zo kunnen wij ons werk niet doen.’

Hij trof dokter Den Koninghe terwijl deze zich van zijn latex handschoentjes ontdeed.

‘En?’

‘Dood,’ klonk het droog.

De Cock keek in de kofferbak van de auto. Het lichaam van de jonge vrouw lag dubbelgevouwen op een oude paardendecken, die inmiddels met bloed was doordrenkt. Een getinte huid. Een grote bos woeste zwarte krullen belemmerde het zicht op haar hoofd. Ze droeg een rood topje, dat haar bebloede buik nauwelijks bedekte. Onder haar minirokje droeg ze laarzen tot aan de knie.

‘Werkkleding,’ concludeerde De Cock.

Den Koninghe keek op zijn horloge en noteerde iets in zijn notitieboekje.

‘Eenzelfde rond kogelgaatje in het voorhoofd,’ sprak hij zonder op te kijken. ‘En een steekwond in de buik.’

Hij schoof met zijn pen het truitje van de dode vrouw een klein stukje omhoog.

‘Jezus, Myriam!’ schreeuwde een vrouwenstem in onvervalst Amsterdams naast het oor van De Cock. Hij draaide zich geïrriteerd om en keek in de opengesperde ogen van een vrouw die over zijn schouder heen in de auto keek.

‘Vledder!’ riep De Cock en hij wenkte zijn jonge collega.

De vrouw sloeg haar handen voor haar mond en deinsde achteruit. Vledder kwam snel naderbij en trok de vrouw verder weg van de moordplek.

‘Sorry, maar ik kan in mijn eentje niet iedereen op afstand houden,’ verontschuldigde hij zich.

‘Waar blijft de uniformdienst?’

Bij wijze van antwoord kwam er aan de andere kant van het water een motoragent aangereden.

‘Dat is er in ieder geval één,’ verzuchtte Vledder.

De Cock wendde zich tot de vrouw die kort daarvoor nog in zijn oor had staan schreeuwen.

‘Kent u het slachtoffer?’

De vrouw knikte, haar handen nog steeds voor haar mond. Haar zwaar opgemaakte ogen staarden langs De Cock in de richting van de geopende kofferbak.

‘Wie is zij?’

De vrouw liet haar handen langzaam zakken en slikte.

‘Myriam.’

Vledder had zijn aantekenboekje erbij gepakt.

‘Myriam Hoe?’

De vrouw draaide haar hoofd naar hem.

‘Weet ik veel. Gewoon Myriam. Ze werkt bij mij in hetzelfde huis.’

‘Wat doet u voor werk, als ik vragen mag?’ vroeg Vledder volkomen overbodig.

‘Wat dacht je zelf, bijdehand! Kijk om je heen.’ Ze knikte met haar hoofd naar de panden waar achter rood en blauw verlichte ramen vrouwen in alle soorten en maten zich aanboden. Toen liet de vrouw een langgerekt en emotioneel ‘Oo’ horen en sloeg haar handen weer voor haar mond.

‘Houdt u zich beschikbaar om een verklaring af te leggen, mevrouw.’

Ze keek De Cock verschrikt aan.

‘Ik was net op weg naar huis,’ piepte ze.

‘Dat waren wij allemaal,’ bromde de grijze rechercheur.

Den Koninghe tikte hem op de schouder.

‘De Cock.’

De Cock draaide zich om.

‘Ik kan hier niets meer doen. Maar het lijkt me wel duidelijk dat we met een en dezelfde moordenaar van doen hebben. Daar hoeft ik de sectie niet voor af te wachten. Ik heb net contact gehad met dokter Rusteloos. Hij zal de dames morgenochtend bekijken. Je bent van harte welkom.’ Een klein vilein lachje sierde zijn mond. ‘En neem vooral je jonge collega mee, dan steekt hij er misschien nog iets van op.’

Dokter Den Koninghe was op de hoogte van de afkeer die Vleder voelde voor het emotioneel snijden in mensenvlees. Hij stak ten afscheid een hand in de lucht en dribbelde met parmantige pasjes weg.

Tot opluchting van De Cock was er versterking aangetreden. Er werd een afzetlint gespannen en het publiek werd met zachte hand van de plaats delict verwijderd. De mannen in witte pakken van Ben Kreuger namen hun plek in. Ze maakten foto’s en de omgeving van de auto werd zorgvuldig op sporen onderzocht.

‘Als het moorden in dit tempo doorgaat haal ik mijn pensioen niet,’ klaagde Kreuger terwijl hij zijn witte overall dichtknoopte.

De Cock legde vaderlijk een hand op zijn schouder.

‘Ik voel met je mee, Ben. Ik had nu ook aan tafel moeten zitten.’

‘Hadden we maar een echt vak moeten leren,’ sprak Kreuger laconiek.

De Cock glimlachte.

‘Dick! We gaan terug. Keizer, geef jij die mevrouw een lift?’ Hij wees op de collega van de dode vrouw die nog steeds, maar nu op ruime afstand, naar de auto staarde.

De Cock had eerst zijn vrouw gebeld om uit te leggen dat zij hem die avond pas later kon verwachten en daarna de wachtcommandant van dienst gevraagd een schaal met broodjes te bestellen.

Overwerk was niet erg, maar de inwendige mens mocht niet worden verwaarloosd.

De Cock zat achter zijn bureau en had zijn bril afgedaan. Hij wreef met een hand over zijn vermoeide ogen. Daarna zette hij zijn bril weer op.

‘Twee jonge vrouwen, vermoedelijk allebei prostituee, zijn met een kogel door het voorhoofd geschoten en vervolgens met een mes in de buik gestoken. Twee op één dag, wat vertelt ons dat?’

Hij keek naar Keizer en Vledder die vol overgave in hun broodjes haptten.

‘Een seriemoordenaar,’ opperde Keizer met volle mond.

‘Een gestoorde gek,’ viel zijn collega hem bij.

De Cock tuitte zijn lippen.

‘Wat weten we van de auto waarin het lichaam lag?’

Keizer haalde zijn schouders op.

‘Op het eerste gezicht een oude Audi.’

‘Had die joggende mevrouw nog meer details?’

Keizer schudde het hoofd en slikte een hap weg.

‘Niet meer dan ik je al meldde. Ze woont zelf in de Van Ostadestraat en de Ruysdaelkade is onderdeel van haar rondje. Ze kende de vrouw in de auto niet.’

De Cock stond op.

‘Laten we dan maar eens kijken of haar collegaatje ons meer kan vertellen. Ab, probeer jij achter de eigenaar van die auto te komen.’

De vrouw zat achter de vervelozige tafel en werkte haar lippen bij toen De Cock en Vledder de verhoorkamer binnen kwamen.

‘Mijn naam is De Cock, met ceooceekaa. En dit is mijn collega Vledder.’

De Cock schoof een stoel bij en ging zitten, terwijl Vledder achter hem tegen de muur geleund bleef staan. De vrouw, die er van dichtbij een stuk ouder uitzag dan ze op het eerste gezicht leek, controleerde haar lippen in een spiegeletje en stak dat vervolgens met de lippenstift weg in een piepklein goudkleurig schoudertasje.

‘Helen,’ sprak ze achteloos.

‘Achternaam?’

‘Haitink. Net als die dirigent, maar geen familie.’

De Cock glimlachte mild en vouwde zijn handen onder zijn kin.

‘Je leek geschrokken, Helen, toen je het lichaam in de auto zag.’

‘Vind je het gek? Ik kom niet elke dag een dooie collega tegen.’

Ze keek hem onbevangen aan. ‘Ik begrijp trouwens niet waarom jullie mij zo nodig hiernaartoe moesten slepen.’

‘Jij kent het slachtoffer.’

Helen sloeg haar benen over elkaar en hing achterover in de houten stoel.

‘Nou, kennen, kennen. Mijn moeder, die ken ik. Maar met deze meid zat ik, zeg maar, in dezelfde branche. Ik zag ’r weleens.’

‘En je hebt haar nooit gesproken?’

Helen sloeg haar ogen ten hemel.

‘Dat zeg ik toch!’

De Cock liet een stilte vallen, maar Helen was niet van plan die op te vullen. Ze verlegde haar aandacht naar haar nagels en zweeg ook.

‘Elke aanwijzing, hoe klein ook,’ vervolgde De Cock uiteindelijk, ‘kan in een moordzaak van belang zijn. Kan ons naar de dader leiden.’

‘Nou, het spijt me voor je, maar ik weet helemaal niks. Behalve dat haar hut altijd vol zat. Ze stonden voor haar in de rij.’

De licht jaloerse klank was De Cock niet ontgaan.

Vledder maakte zich los van de muur.

‘Huurde zij een raam in hetzelfde pand als waar jij zit?’

Helen keek naar hem op.

‘Ja. En alle papieren in orde, knul. Ik betaal gewoon belasting, net als jij.’

Vledder hief zijn handen in de lucht.

‘Ik beweer toch niets anders?’

De Cock nam het gesprek weer over.

‘Was er de laatste tijd misschien ruzie geweest. Onmin over geld? Met een klant?’

‘Niet dat ik weet.’

‘Van wie huur je die kamer?’

Helen zuchtte.

‘Van die dweil, die driftkikker, hoe heet-ie, Raaff. Dat meneertje voelt zich heel wat, maar hij heeft het pand nog maar net.’

De Cock kneep zijn ogen een beetje toe.

‘Zei je driftkikker?’

‘Godsamme, nou! Hij heb laatst nog die Albanees die een paar huizen verderop zit de huid vol gescholden. Niet te kort. Een uur later stond hij nog te shaken van woede. En die Albanees is geen kleine jongen, hoor. Daar moet je geen ruzie mee krijgen.’

‘Waar ging die ruzie over?’ wilde De Cock weten.

Helen ging rechtop zitten en trok haar korte rokje decent over haar dijen.

‘Het eerste wat ik leerde in dit vak...’ ze aarzelde een moment. ‘Nou nee, het tweede dat ik leerde in dit vak was dat je je alleen met je eigen zaken moet bemoeien. Het is beter voor je gezondheid als je je zo weinig mogelijk van de mensen om je heen aantrekt.’

‘Je weet niet waar de ruzie over ging,’ concludeerde De Cock.

‘Inderdaad. Nou, kan ik weg?’

Ze maakte aanstalten om op te staan, maar toen Vledder een paar passen in haar richting deed, besloot ze maar weer te gaan zitten. De Cock haalde een foto uit de binnenzak van zijn jasje. Het was een foto die Bram van Wielingen had gemaakt van de vermoorde vrouw die in het Westerpark gevonden was. Hij schoof de foto over tafel zodat Helen er een goed zicht op had.

‘Ken je deze vrouw?’

Helen liet een onverschillige blik op de foto vallen en schudde haar hoofd.

‘Geen idee.’

‘Zij zit ook in jullie... branche.’

‘Nou en? Moet ik die allemaal kennen dan? Ik werk tegenwoordig overdag, dat is een stuk veiliger dan ’s nachts, als die buitenlandse meiden de buurt overnemen.’

‘Hoe weet jij dat zij een buitenlandse is?’ wilde Vledder weten.

‘Dat zie je toch. Ik kan dat zien. D’r lopen meer van die types

zoals zij bij ons in de buurt. En we hebben d'r alleen maar last van. Die wijven werken voor dumprijzen, omdat ze op hun sodemietter krijgen van hun mannetjes als ze niet genoeg poen binnenhalen.'

'Deed Myriam dat ook? Werkte zij voor iemand?'

'Luister, commissaris.' Ze sprak De Cock met opzet verkeerd aan. 'Ik weet niets van die vrouw, behalve d'r voornaam en dat ik het doodzonde vind dat ze door de een of andere goorlap om het leven is gebracht. Meer kan ik er niet van maken. Ik zou nu graag weg willen.'

De Cock schoof zijn stoel naar achteren.

'Wij hebben reden om aan te nemen dat Myriam op dezelfde manier om het leven is gebracht als deze vrouw.' Hij wees op de foto op tafel. 'Je moet je afvragen of je de komende dagen wel uit werken wilt gaan.'

Helen Haitink stond op.

'Is goed. Als jij de huur van mijn peeskamer betaalt, ga ik thuis wel op mijn luie reet zitten.'

Ze keek De Cock brutaal aan.

'Niet? Nee, hè, dat dacht ik al. En nu ga ik roken.'

Ze liep om de tafel heen naar de deur.

'Helen.'

Ze draaide zich om naar De Cock.

'Ik meende wat ik zei. En ik kan je natuurlijk niet tegenhouden, maar kijk toch maar een beetje uit.'

Ze knikte en hing met een zwaai haar goudkleurige tasje om haar schouder.

'Die Myriam liet elke mafkees binnen. Zolang ze maar betaalden. Ik ben niet zo gek!'

Ze verliet zonder te groeten de verhoorkamer.

De Cock trok aan zijn onderlip en haalde diep adem.

'Er zit maar één ding op, Dick.'

Vledder propte zijn handen in zijn zakken.

'Ik was er al bang voor. Buurtonderzoek zeker?'

'We moeten meer informatie boven water zien te krijgen over

Myriam. En hopelijk ook over de onbekende vrouw. En troost je, ik mag morgenochtend naar dokter Rusteloos!’

De twee mannen liepen de gang door die uitkwam bij de balie. Op weg naar de stenen trap kwamen ze commissaris Buitendam tegen.

‘Ah, De Cock, hier zit je!’

De Cock stak verontschuldigend een hand op.

‘Ja, wij hebben net een... eh...’

‘Prima,’ onderbrak Buitendam hem. ‘Maar ik was naar je op zoek. Ik moet met je spreken. Belangrijk.’

‘Nu?’ vroeg de grijze rechercheur ongerust.

‘Morgen. Nu moet ik naar het theater!’ En hij beende weg.

‘Ook belangrijk...’ morde De Cock.

Lees verder in
De Cock en de rituele moord.

Eerste druk februari 2014

Copyright © 2014 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer.

Gebaseerd op een scenario dat onder verantwoordelijkheid en licentie van
Endemol is geschreven.

Boekbewerking: Peter Römer

Scenario: Gerrit Mollema

Vormgeving omslag en binnenwerk: Hans Gordijn

Omslagfoto: Devy | Dreamstime.com

Foto Piet Römer omslag in samenwerking met KB Events & Artists agency

ISBN 978 90 261 3583 5

ISBN e-book 978 90 261 3584 2

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.